

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., ve věci žalobce: **V. K.**, státní příslušník Ukrajiny, bytem K. 259/24, O., zastoupeného M. D., bytem V Ú. 611/12, B., proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **15. 4. 2016**, č. j. **MV-91011-4/SO-2015**, ve věci prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu cizince,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 4. 2015, č. j. OAM-43614-15/DP-2014 bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to z důvodu, že žalobce ve stanovené lhůtě nedoložil potřebné doklady. Následné doložení těchto dokladů v rámci odvolacího řízení již žalovaná s ohledem na zásadu koncentrace řízení odmítla zohlednit, tudíž v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce.

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované, přičemž namítal, že:

- 1) žalovaná měla rozhodovat dle stavu ke dni vydání svého rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79), kdy již měla žádost všechny náležitosti, neboť žalobce chybějící listiny, k jejichž doplnění byl správním orgánem I. stupně vyzván, doložil dne 7. 7. 2015. Žalovaná však tuto skutečnost nezohlednila;
- 2) správní orgán I. stupně sice řízení za účelem doložení chybějících náležitostí přerušil, avšak poté, co uplynula lhůta, na kterou bylo řízení přerušeno, ihned řízení usnesením ze dne 1. 4. 2015 zastavil. Jelikož bylo sdělení o pokračování v řízení ze dne 27. 3. 2015 doručeno žalobci teprve dne 10. 4. 2015, správní orgán I. stupně fakticky znemožnil žalobci chybějící náležitosti v prvostupňovém řízení předložit a žalobce byl nucen učinit tak až v odvolacím řízení. Doložení listin v odvolacím řízení proto nebylo v rozporu s § 82 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce měl od 3. 12. 2010 povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání, naposledy prodloužený na období od 3. 12. 2012 do 2. 12. 2014. Dne 18. 11. 2014 žalobce požádal správní orgán I. stupně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 21. 11. 2014, č. j. OAM-43614-5/DP-2014, doručenou žalobci 5. 12. 2014, vyzval žalobce k odstranění vad žádosti, a to doložením řady listin vyžadovaných zákonem o pobytu cizinců (dokladu o zajištění ubytování, dokladu o úhrnném měsíčním příjmu, platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob, potvrzení finančního úřadu a OSSZ o neexistenci vymahatelných nedoplatků a penále, či dokladu o cestovním zdravotním pojištění), přičemž žalobce podrobně poučil o tom, jaké náležitosti musí vyžadované doklady obsahovat. K odstranění vad žádosti stanovil žalobci lhůtu 20 dnů od doručení výzvy a poučil žalobce o tom, že v případě neodstranění vad žádosti řízení zastaví. Současně správní orgán I. stupně usnesením ze dne 21. 11. 2014, č. j. OAM-43614-6/DP-2014 řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) s. ř. na dobu 20 dnů od doručení výzvy k odstranění vad žádosti přerušil. Lhůta tak uplynula dne 29. 12. 2014 (25.-28. 12. 2014 byly dny pracovního klidu).

Dne 5. 1. 2015 požádal žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o dalších 15 dnů s odůvodněním, že stanovená lhůta 20 dnů není k obstarání a kompletaci požadovaných listin dostačující.

Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-43614-10/DP-2014 správní řízení znovu přerušil dle § 64 odst. 2 s. ř. do doby doložení chybějících náležitostí žádosti, nejdéle do 31. 1. 2015. Současně žalobce upozornil na zjištění, že dne 2. 12. 2014 bylo ukončeno oprávnění žalobce k podnikání, tudíž byl vyzván k doložení dokladu o zápisu do příslušného rejstříku. Žalobce žádné listiny nedoložil.

Sdělením ze dne 27. 3. 2015 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o pokračování v řízení ode dne 27. 3. 2015, a to z důvodu uplynutí lhůty, pro kterou bylo řízení přerušeno. Vyrozumění bylo žalobci doručeno dne 10. 4. 2015.

Usnesením ze dne 1. 4. 2015, č. j. OAM-43614-15/DP-2014 správní orgán I. stupně správní řízení z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř.

Proti uvedenému usnesení podal žalobce dne 27. 4. 2015 odvolání, v němž namítl, že měl-li správní orgán za to, že žádost vykazuje vady, měl sám obstarat potřebné podklady k žádosti, minimálně ty, jejichž obstarání je pro správní orgán z povahy věci možné. Správní orgán I. stupně tak nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále uvedl, že zastavení předmětného řízení má zásadní negativní dopad do jeho soukromého života, neboť s ohledem na situaci na ukrajinském trhu práce by se dostal nepochybně do existenčních potíží. Následně dne 4. 5. 2015 doložil žalobce správnímu orgánu I. stupně doklad o zajištění ubytování a dne 7. 7. 2015 výpis z živnostenského rejstříku, sdělení OSSZ o zaplaceném pojistném za rok 2014 a o stavu nedoplatků, potvrzení Finančního úřadu pro Olomoucký kraj o neexistenci daňových nedoplatků, platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2014, potvrzení bezdlužnosti na nájemném, smlouvu ze dne 2. 7. 2015 o komplexním zdravotním pojištění cizinců a doklad o zaplacení pojistného.

Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 15. 4. 2016 odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) s. ř., neboť žalobce neodstranil vady žádosti bránící pokračování v řízení ve stanovené lhůtě, přestože byl o následcích neodstranění vad poučen, ani neuvedl žádné relevantní skutečnosti bránící mu tyto náležitosti v určené lhůtě doložit. K dokladům doloženým žalobcem v rámci odvolacího řízení žalovaný nepřihlédl s poukazem na § 82 odst. 4 s. ř. s tím, že žalobce měl požadované doklady doložit již v řízení před správním orgánem I. stupně a ani v odvolacím řízení neuvedl žádný důvod, pro které je nemohl včas doložit.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zák. č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

Ze zjištěného obsahu správního spisu je zřejmé, a mezi stranami není ani sporným, že žádost žalobce ze dne 18. 11. 2014 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání trpěla vadami, resp. že neobsahovala všechny zákonem (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců)

stanovené náležitosti, konkrétně doklad o zajištění ubytování dle § 31 odst. 6, doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob dle § 46 odst. 7, písm. b), platební výměr na daň z příjmů dle § 44a odst. 3 a § 46 odst. 1 písm. f), potvrzení finančního úřadu a OSSZ o daňové bezdlužnosti a neexistenci nedoplatků na sociálním pojištění dle § 46 odst. 7 písm. d), doklad o cestovním zdravotním pojištění a zaplacení pojistného dle § 180j odst. 5. Dále je nesporné, že žalobce i přes podrobně odůvodněnou výzvu správního orgánu I. stupně, vydanou dle § 37 odst. 3 s. ř., zůstal nečinný a nedoplnil požadované doklady ve lhůtách, jež mu byly tímto orgánem opakovaně poskytnuty, ba ani po uplynutí těchto lhůt do doby vydání usnesení správního orgánu I. stupně o zastavení řízení. Dále z obsahu výzvy ze dne 21. 11. 2014 vyplývá, že žalobce byl poučen o tom, že v případě nedoložení požadovaných náležitostí bude řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. zastaveno.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72, že „*správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu*“. Na tento závěr následně odkázal Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, v němž se zabýval obdobným případem zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu cizince na území ČR za účelem podnikání. V odstavci 28 rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti.*“

V souladu s uvedenými závěry správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí označil nedoložení listin vyžadovaných § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců za vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Krajský soud proto úvodem konstatuje, že zjištění o nedoložení podstatných náležitostí žádosti zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti. Žalobce svou pasivitou naopak nedal správnímu orgánu I. stupně jinou možnost, než řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. zastavit, neboť v takovém případě zákon nedává správnímu orgánu možnost uvážení, zda řízení zastaví či nikoliv.

Mezi stranami panuje spor o to, zda byla žalovaná povinna věcně posoudit doklady, které žalobce předložil teprve v odvolacím řízení.

Podle § 82 odst. 4 s. ř. se *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve; namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*

V citovaném ustanovení upravenou zásadou koncentrací řízení se soudy rozhodující ve správním soudnictví již v minulosti opakovaně zabývaly. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2016, č. j. 10 A 104/2016-21, *„koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu nastává okamžikem vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud účastník řízení uplatní nová tvrzení či důkazní návrhy po tomto okamžiku, nelze k nim přihlídnout ani v případě, že tak učinil ještě před podáním odvolání.“* Dále Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č. j. 11 A 24/2014-62, uvedl: *„Na situaci, kdy účastník řízení nesplní v řízení před správním orgánem I. stupně své povinnosti, pamatuje správní řád v § 82 odst. 4, ve kterém upravuje koncentraci správního řízení, z níž vyplývá povinnost odvolacího orgánu akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“*

Krajský soud se s výše uvedenými závěry ztotožňuje, přičemž si je vědom skutečnosti, že v některých typech řízení se tato zásada nepoužije, typicky v řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012-23, publ. pod č. 2786/2013 Sb. NSS), respektive obecně v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, publ. pod č. 2412/2011 Sb. NSS).

V posuzované věci se však o výjimky zmíněné v předchozím odstavci nejedná. Řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti žalobce, nikoli řízením zahajovaným z moci úřední, a není v něm rozhodováno o uložení povinnosti. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60 vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě: *„Smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“*

O bezvýhradném uplatnění zásady koncentrace v řízeních ve věcech pobytu cizinců judikoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 či ze dne 23. 9. 2016, č. j. 7 Azs 123/2016-35.

S uvedenými závěry se krajský soud ztotožňuje a neshledává důvod, proč se od nich v projednávané věci odchýlit. Proto uzavírá, že žalovaná nepochybila, odmítla-li se s odkazem na § 82 odst. 4 s. ř. zabývat doklady, které žalobce předložil teprve v odvolacím řízení, když současně ve 2. a 3. odstavci str. 5 napadeného rozhodnutí konstatovala, že žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by

objasnily, proč nemohl požadované doklady předložit již v řízení před právním orgánem I. stupně. Toto tvrzení je dle zjištění krajského soudu zcela v souladu s obsahem správního spisu.

Závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, jichž se žalobce v žalobním bodu 1) dovolával, na posuzovaný případ nedopadají, neboť se týkají skutkového a právního stavu, který je rozhodující pro rozhodování správního orgánu v I. stupni (stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení). V posuzované věci se však jedná o aplikaci zásad platných pro rozhodování správního orgánu odvolacího.

Žalobní bod 1) je proto zcela nedůvodný.

Dále se krajský soud zabýval tvrzením žalobce o existenci procesní vady, jíž se měl správní orgán I. stupně dopustit tím, že žalobci doručil vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 27. 3. 2015 až poté, co řízení zastavil.

Krajský soud uvádí, že nedůvodnost uvedené námitky vyplývá již ze zjištění, že žalobce nedoložil chybějící podstatné náležitosti žádosti alespoň společně s odvoláním. Podle již výše citovaného § 82 odst. 4 věty za středníkem s. ř. *namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním*. Z obsahu spisu však vyplývá, že žalobce podal odvolání proti usnesení správního orgánu I. stupně dne 27. 4. 2015, k němu žádnou z požadovaných listin nedoložil, teprve dne 4. 5. 2015 zaslal správnímu orgánu I. stupně doklad o zajištění ubytování a teprve dne 7. 7. 2015 doložil zbytek požadovaných listin.

Pro úplnost je však k vypořádání žalobního bodu 2) třeba dále uvést: Jak vyplývá ze shora zjištěného obsahu správního spisu, správní řízení bylo správním orgánem I. stupně přerušeno dvakrát. Poprvé tak učinil na základě vlastního uvážení usnesením ze dne 21. 11. 2014, č. j. OAM-43614-6/DP-2014 podle § 64 odst. 1 písm. a) s. ř. na dobu 20 dnů od doručení výzvy k odstranění vad, podruhé pak na žádost žalobce ze dne 5. 1. 2015 usnesením ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-43614-10/DP-2014 podle § 64 odst. 2 s. ř. do doby doložení chybějících náležitostí žádosti, nejdéle do 31. 1. 2015.

Krajský soud uvádí, že správní orgán I. stupně vystupoval vůči žalobci vstřícně, neboť ačkoli mohl, řízení nezastavil bezprostředně po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě ze dne 21. 11. 2014, tj. dne 29. 12. 2014. Rovněž správní orgán I. stupně postupoval správně, když nevyhověl žádosti žalobce o prodloužení stanovené lhůty k doplnění podkladů, neboť žalobce o prodloužení předmětné lhůty požádal teprve po jejím marném uplynutí dne 5. 1. 2015, nýbrž rozhodl o opětovném přerušení řízení. Na tomto místě krajský soud dále uvádí, že i zde se projevila vstřícnost správního orgánu I. stupně, neboť tento přerušil řízení za účelem doplnění chybějících náležitostí žádosti na dobu delší, než navrhoval sám žalobce, přičemž nebyl vůbec povinen neodůvodněné žádosti žalobce vyhovět (viz závěry Nejvyššího

správního soudu týkající se výkladu § 64 odst. 2 s. ř. uvedené v odst. 21 rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 67/2014-40).

Přesto krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně v řízení pochybil. Nestalo se tak však způsobem, který popsal žalobce, a nestalo se tak způsobem, který by mohl mít jakýkoli vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř.

Dle § 65 odst. 2 s. ř. *správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3.*

Dle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže [...] žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*

Dle výše citovaných ustanovení může správní orgán pokračovat v řízení jen v případě, že odpadne překážka řízení, popř. uplyne lhůta, pokud ji určil dle § 64 odst. 2 nebo 3 s. ř. V posuzovaném případě však nelze odhlédnout od skutečnosti, že lhůta, na kterou bylo usnesením ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-43614-10/DP-2014 řízení podle § 64 odst. 2 s. ř. přerušeno, byla v souladu s § 64 odst. 4 s. ř. stanovena na dobu nezbytně nutnou, což bylo ve výroku předmětného usnesení vyjádřeno jako „do doby doložení chybějících náležitostí žádosti, nejdéle do 31. 1. 2015“. Pokud pak žalobce neodstraní podstatné vady žádosti, a tedy neodpadla překážka řízení, musel správní orgán I. stupně řízení zastavit a neměl právo v řízení pokračovat. Od uplynutí lhůty k odstranění vad žádosti, tedy od 31. 1. 2015, bylo řízení o žádosti žalobce ve stavu, kdy mohlo být, resp. muselo být kdykoliv zastaveno. Správní orgán I. stupně přesto řízení zastavil teprve usnesením ze dne 1. 4. 2015. Do tohoto dne mohl žalobce stále ještě chybějící podklady doplnit, což však neučinil. Žalobci tedy byla fakticky poskytnuta lhůta 5 měsíců k doplnění obligatorních náležitostí žádosti.

Tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně mu svým procesním postupem znemožnil chybějící podklady žádosti doplnit, je zcela liché. Obě usnesení o přerušení řízení jsou formulována zcela srozumitelně a žalobce se tedy nemohl domnívat, že po dobu přerušení řízení je povinen požadované doklady pouze shromažďovat, a teprve poté, co bude v řízení pokračováno, je oprávněn je správnímu orgánu I. stupně předložit. Žalobce byl jednoznačně vyzván k tomu, aby právě ve lhůtě, po kterou je řízení přerušeno, požadované doklady předložil. Ostatně i z § 65 odst. 1 s. ř. výslovně plyne, že *po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení*. Stejně tak nelze připustit absurdní výklad, že řízení musí zůstat přerušeno do doby než odpadne překážka pokračování v řízení, tj. do doby, než budou chybějící náležitosti žádosti doplněny, neboť v takovém případě by nečinnost žalobce mohla správnímu orgánu trvale bránit v ukončení řízení.

Pochybení správního orgánu I. stupně spočívající ve vyrozumění žalobce o pokračování v řízení, v němž ve skutečnosti nebylo pokračování možné, navíc doručené žalobci až současně s usnesením o zastavení řízení, tedy žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení nemohlo mít.

Jelikož krajský soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť procesně úspěšné žalované dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 26. září 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu